

Ένας κακός λογισμός

/ Ορθόδοξη πίστη

Αράδιαζε με σιγουριά πάνω στην μεταφορική ταινία τα ψώνια που είχε μαζέψει στο καροτσάκι. Ατέλειωτα τα εφόδια, γέμισε η ταινία. Γεμάτο και το καρότσι. Έριξε μια ματιά στην κυρία που ήταν μετά από αυτήν. Κρατούσε στα χέρια της ένα γάλα κι ένα γιαουρτάκι. Χαμογέλασε και της είπε ευγενικά. “Παρακαλώ περάστε, έχετε μόνο δύο πράγματα”. Εκείνη αρνήθηκε μ’ ένα ξερό “όχι, ευχαριστώ” και βάλθηκε να κοιτά τα ξένα ψώνια με αυστηρό ύφος.

Τα μάτια της χτενίζαν ένα προς ένα όλα τα προϊόντα. Το σκελετωμένο της πρόσωπο σκαμμένο απ’ τα χρόνια γινόταν ακόμη πιο άγριο από το συνοφρύωμα για την ξένη αφθονία. Φορούσε ένα φουστάνι φτηνιάρικο αγορασμένο μάλλον από λαϊκή και τα μαλλιά της ψαρά, άβαφα την έκαναν να φαίνεται πολύ μεγαλύτερη από την πραγματική της ηλικία.

Μετρούσε τα πάντα επάνω στην ταινία. Την καλοτυλιγμένη φέτα, το σαλάμι, το κρέας . Σταμάτησε για λίγο ύστερα έβγαλε από μια θήκη τα γυαλιά της πρεσβυωπίας και τα φόρεσε. Οι αριθμοί απ’το κασέρι καθάρισαν, 12.65ευρώ!

Καλά, πόσο έχει το κιλό, αναρωτήθηκε. Εγώ, αυτό που παίρνω είναι ημίσκληρο και κάνει μόνο 5.5ευρώ το κιλό. Και τα πέντε πακέτα μακαρόνια τι τα θέλει; Για πόλεμο πάμε; Μπουκάλια κρασί, μύρας, αναψυκτικά. Πάρτι θα κάνουν;

Χμ, και φρούτα. Κοίταξε την νεαρή μάνα που τακτοποιούσε τα ψώνια της. Την έκοψε από πάνω μέχρι κάτω. “Δεν μου φαίνεται για φτωχή” σκέφτηκε. Τα σημερινά παιδιά δεν έχουν καμιά ντροπή. Έχει κι ένα ντεκολτέ. Κάθε φορά που σκύβει στο καρότσι βγαίνουν όλα στην φόρα” Πριν αποσώσει την σκέψη της ένωσε τον φαλακρό πίσω της στην ουρά για το ταμείο να τεντώνεται για να πάρει καλύτερη θέση στο θέαμα. Σήκωσε το κεφάλι της και τόβαλε μπροστά στα μούτρα του αναγκάζοντάς τον να κάνει πίσω. “Πίσω μου σ’ έχω σατανά” παραλίγο να της ξεφύγει.

Είδε το παρθένο ελαιόλαδο και της έτρεξαν τα σάλια. Τα τελευταία δύο χρόνια στο σπίτι έτρωγαν απλό φτηνιάρικο ελαιόλαδο αγνώστου προέλευσης. Ώρες ώρες της μύριζε σαν το αυτοκίνητό τους. Κι εκείνο το χαρτί υγείας πολυτελείας ήταν πανάκριβο. Όχι σαν το δικό τους από επαναχρησιμοποιημένο χαρτί. Ήταν όμως πολύ φτηνότερο, σχεδόν στο μισό. Τόπαιρνε στην λαϊκή απ’ το κυρ-Στέλιο, νάναι καλά.

“Ήμαρτον θεέ μου” σκέφτηκε “κονσέρβες!. Τι θα τις κάνουν; Μπά, αυτοί κάτι έμαθαν και ετοιμάζονται. Μας τόπε κι ο κουνιάδος μου. Αυτός έχει άκρες στο Άγιον Όρος. Έμαθε λέει από έναν πνευματικό ότι τώρα τον Δεκέμβριο όλα θα τελειώσουν. Μαζέψτε τρόφιμα” Έτσι τους είπε. Καλό αυτό αλλά χρειάζονται λεφτά για να τα αγοράσεις. Και τα ρημάδια έπαψαν να υπάρχουν. Ας είναι καλά αυτοί οι άχρηστοι πολιτικοί που μας έφεραν σ’ αυτή την κατάσταση και έχασαν δουλειά και ψωμί. Τώρα καθαρίζει καμιά πολυκατοικία για να μην πεθάνουν της πείνας. Έχει τον άντρα της με εγκεφαλικό. Τόπαθε μόλις του ανακοίνωσαν την απόλυση. Όλα της ήρθαν μαζεμένα. Ο μεγάλος της γιός φευγάτος στον Καναδά εδώ κι ένα χρόνο. Ο μικρός της φαντάρος. Η κατάσταση δραματική. Ευτυχώς στην εκκλησία του Άϊ-Χριστόφορου μοιράζουν μεσημεριανό και την βολεύει κάθε μέρα με λίγο φαγητό.

Κοιτάζει στην ταινία τα ψώνια να κάνουν παρέλαση και θαρρείς την έπιασε κακία και φθόνος για την κοπέλα που τα αγόραζε. “Εμείς δεν έχουμε να φάμε κι αυτή, για δεσ. Πρέπει να βγάζει πολλά λεφτά. Η κρίση δεν την άγγιξε. Δες και το μικρό της στο καρότσι, καλοντυμένο. Όχι σαν και μένα μ’ αυτό το τσίτι το ξεθωριασμένο. Όλοι κρατούν από ένα δυό πράγματα κι αυτή ένα καρότσι γεμάτο με τα όλα του.”

Γρυνν, γρυνν η μηχανή σαν πολυβόλο στα επιδέξια και γρήγορα χέρια της ταμιά καταγράφει με το laser gun πάνω στο bar code ότι περνάει από μπροστά της. Δύο απανωτά χτυπήματα και η απόδειξη/κορδέλα βγαίνει με θόρυβο. “εκατόν ογδόντα

πέντε και εβδομήντα δύο, παρακαλώ”. Βλέπει τα τέσσερα πενηντάρικα που βγαίνουν από το πορτοφόλι της κοπέλας και γουρλώνει τα μάτια της με οργή. “Τόσα παίρνω εγώ τον μήνα!”.

“Κυρία, κυρία ένα και ογδόντα”. Ξεκόλλησε από τις βασανιστικές σκέψεις, πλήρωσε και πήρε το γάλα και το γιαουρτάκι. Έφτασε στο σπίτι μαυρισμένη. Έκανε τον σταυρό της μπρος το εικόνισμα και ζήτησε συγχώρεση για τις κακές σκέψεις που έκανε. Δεν μπόρεσε όμως να κρατήσει μέσα της την αδικία. “Και συ Θεούλη μου αλλού δίνεις με το παραπάνω κι αλλού με το σταγονόμετρο, συγχώρα με.” Χάιδεψε τον άντρα της και πήρε τον δρόμο για την εκκλησία. Να πάρει το μεσημεριανό τους φαγητό.

Κάτω από τον χώρο της εκκλησίας, εκεί που κάνουν τις δεξιώσεις για τα μνημόσυνα. Εκεί καμιά κατοστή ξόμαχοι της κρίσης τρώνε την συμπόνια κάποιων ψαγμένων. Εκεί στα πόδια του Θεού και κάτω από την εποπτεία του.

Χαιρέτησε τον Παπα-Γιώργη και την κυρά Βασιλική, μια από τις εθελόντριες, και άπλωσε το χέρι να πάρει τα πιάτα με το φαγητό που της πρόσφεραν. Και τότε, την είδε. Στην άκρη, εκεί στις σκάλες απ’ την πίσω μεριά της εκκλησίας μιλούσε με τον νεωκόρο. Νέα, ξανθιά, όμορφη με στητό στήθος και ντεκολτέ. Φορούσε το ίδιο φουστάνι που είχε και στο super market. Ναι, ήταν αυτή η κοπέλα με τα πολλά ψώνια.

Απόρησε για λίγο και ύστερα ρώτησε τον παπά. “Ποια είναι αυτή παπα-Γιώργη; Αν έβλεπες πόσα ξόδιασε για την κοιλιά τους, συμπάθα με, θα τρελαθείς. Πρέπει να το φυσάει. Θάχει πολλά χρήματα έ; Τι θέλει αυτή εδώ;”

Ο ιερωμένος την κοίταξε μισοχαμογελώντας. Κούνησε το κεφάλι του και ύστερα αργά με κείνο τον ήρεμο τόνο της φωνής του της απάντησε. “Είναι μία από κείνες τις λίγες ψυχούλες του Θεού που ταΐζουν τα φτωχά και αδύναμα πλάσματα Του. Ένα από αυτά είσαι και συ και ο άντρας σου. Και για να μην κάνεις ανόητους συνειρμούς, αυτή η ψυχούλα καταθέτει κάθε φορά το ένα τρίτο του μηνιαίου μισθού της. Έτσι τόπε ο Χριστός. Η αξία βρίσκεται στο υστέρημά σας. Από αυτό να δίνετε”.

Δεν είχε πολλά να σκεφτεί, μόνο ένα. Αυτό που της ήρθε αυθόρμητα. Γονάτισε μπρος της και πήρε το άσπρο λεπτό της χέρι και τόφερε στα χείλη της. Αυτά που βγήκαν από μέσα της ξεψυχισμένα μόνο αυτή κι ο Θεός τα άκουσε. “Να σ’ έχει καλά ο Θεός. Συγγνώμη, για ότι σκέφτηκα”.

Πηγή: agiameteora.net